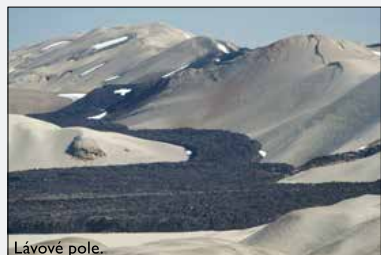

PETR ČÁNSKÝ

Sopečnou poušť chilských And

„Odvážní cestu nehledají, odvážní si cestu sami tvoří.“ Tento citát jsem kdysi dávno někde zaslechl a při pohledu na krajinu pokrytou sopečným prachem ze sopky Puyehue, o které jsme si povídali minule, se mi záhadným způsobem vynořil z mysli. Nevím, jestli patřím mezi odvážné, ale v krajině, která ze všeho nejvíce připomínala měsíční, mně nezbývalo nic jiného, než si svou vlastní cestu skutečně najít.

Do malé ubytovny, kam jsem před výstupem na sopku uložil veškerý svůj „poutnický“ majetek, zbývalo asi 15 km. Celá oblast přede mnou byla po miliony let formována aktivitou sopky. Sem se vylévala většina lávy, kterou vulkán vyvrhnu

Lávové pole.

ze svého žhavého jádra. Časem se rozžhavená hornina proměnila v prach, který mi při každém kroku vířil kolem nohou. Že je země pořád žhavá, dokazovaly malinkaté „sopky“, ze kterých se valil kouř zapáchající sirou. Neměl jsem už žádnou vodu, jazyk se mi lepil na patro a neustálý smrad siry mě škrábal v krku. Uvázel jsem si šátek přes obličej, ale i tak jsem měl pocit, že vstup do pekla musí být někde blízku.

SMRT Z VYDĚŠENÍ

Náhle jsem zahlédl malé jezírko. Moje tělo, natěšené aspoň na kapku vody, zrychlilo do pomalého klusu. Nad jezírkem se vznášela pára, voda měla tak 60 stupňů. Opatrně jsem nabral do dlaní a radši si nejdříve přičichl. Ještě, že jsem se toho nenapil! Voda intenzivně smrděla, tohle by nepřijal ani ten nejdodlanější lázeňský host. Ne-

zbývalo nic jiného než se kodrcat dál. Cesta nebyla nejsnadnější: zvedl se vítr, který rozvířil všudypřítomný lávový prach. S každým nádechem jsem cítil, jak mi drhne v ústech a v hrdle. Naštěstí jsem po pár kilometrech na obzoru zahlédl obří zelené listy nalc, nazývané také chilská rebarbora. Srdce ve mně poskočilo radostí: kde jsou stromy, bude i voda! A taky že ano. Ze země tryskal vydatný pramen příjemně teplé vody. Jako zvířátko jsem padnul na břicho a opatrně a pomalu pil. Opláchl jsem si obličej a smyl ze sebe i tíživou představu smrti žizni. Vidině vyschlé mumie opírající se o kámen, která mě trápila několik posledních kilometrů, jsem se musel sám zasmát. Platí, že nejhorší smrt je smrt z vyděšení.

LÁZEŇ

Pokračoval jsem dál a krajina se postupně proměňovala; všude, kam dopadla aspoň kapka vody, vznikal život. Na jednom místě ze země pramenil proud čisté, vroucí vody; chvíli jsem šel podél, až jsem objevil tůň s naprosto dokonalou teplotou vody. Shodil jsem ze sebe zaprášené oblečení a s elegancí egyptského hrocha se ponořil do lázně. Bylo to naprosto dokonalé. Bohužel všechno dobré jednou končí. Čisté nebe začal pomalu halit černý mrak a bylo jasné, že bude pršet. Vyhrabal jsem se z přírodní lázně, proklíčkoval mezi prvními kapkami deště, až jsem konečně dorazil k ubytování.

POLÍNKA

Druhý den ráno mně jeden z obyvatel chatky poradil, ať se vydám na výlet ke gejzírnímu. Nadšeně jsem vyrazil, ale po dvou hodinách chůze jsem místo gejzíru objevil pouze pár kouřících termálních jezírek a jaké bylo mé rozčarování, když jsem zjistil, že někdo spalil všechno dřevo. V těchto turistických chatkách platí nepsaný zákon, že všechno se musí nahradit a připravit pro nové příchozí. Někdo si ale zřejmě udělal teplo a pak se sobecky vykašlal na přípravu nových polínek. Nedalo se nic dělat: popadl jsem dlouhým používáním ztupenou sekeru a našťápal si pořádnou zásobu dříví. Za chvíli už bylo teplo, rozvěsil jsem mokré věci po chatce a natáhl si nohy ke kamnům. O další cestě si povíme zase až v příštím čísle.

Krajiná plná sirného dýmu.

Foto: Petr Čánský

Začátky cest

otec Marek Miškovský

Stoupněte si na začátky cest a dívejte se, plejte se na staré stezky: Která cesta je dobrá? Po té chod'te a najdete odpočinek pro své duše. (Jer 6, 16)

Když se za starých časů – v době bez mobilů a navigací – někdo zeptal na cestu, ukázal jsem mu směr, sdělil důležité orientační body, přibližnou vzdálenost a odhadovaný čas k dosažení cíle. Pak jsem se ujistil, že porozuměl, a popřál jsem mu šťastnou cestu. Jít a orientovat se musel sám.

Nebo jsem ho mohl doprovodit, stát se jeho průvodcem na cestě. Tak jsem mu mohl ukázat zajímavosti v okolí, promluvit, něco se dozvědět... prostě s ním jít, sdílet kus cesty.

Dnes, kdy v našich krajích máme slušné pokrytí – mapami i signálem – se lidé na cestu většinou neptají, a když jsou v nesnázi (většinou orientačních), zavolají a nechají se navigovat po telefonu.

Když se ale jedná o těžký a složitý terén, neznácnou cestu, špatné počasí a temnou noc, je i dnes průvodce nenahraditelný. Jde před vedeným, který ho zblízka následuje. Ukáže mu místa, kam

slápnout, jak se vyhnout překážce nebo ji bezpečně překročit, aby vedený nepadl, nesešel z cesty, nezřítel se ze srázu. Kdo zná cestu, jde první. Neukazuje jen směr, ale, je-li cesta zavátá (nebo vede vysokou mokrou trávou), fyzicky cestu proslapává, ostatní kladou své kroky do jeho stop. To pro vás žádná navigace neudělá!

Jsou pak místa, která bez průvodce nenajdete, místa, která stojí za to vidět, do kterých se chcete vypravit. Často jsou taková, že si musíme stoupnout přesně na „to místo“, aby se před našima očima objevila jedinečná kompozice (přírodní či architektonická), neopakovatelný výhled.

V duchovním životě to je také tak. Můžeš načíst (e-books i on-line), vědět o cestě k Bohu vše, snažit se po ní jít (hledat ji) sám, připadně někomu zavolat o radu. V těžkých chvílích duchovní vyprahlosti, prázdnoty, temnoty či zmatku, kdy se signál od Hospodina ztrácí, ale potřebuješ duchovní prů-

vodce, duchovní vedení. Máš-li pak svatého duchovního vůdce, můžeš směle kráčet v jeho stopách. Diváš se, jak žije svůj život s Bohem, snažíš se ho následovat, své duchovní kroky kladeš do jeho duchovních stop.

A může tě dovést k místům, kde prožiješ a uvidíš nečekané horizonty života s Bohem.

Modli se za své duchovní vedení. Modli se za svého zpovědníka. Modli se za své povolání.

P. S.

Roky jsem jako ministrant sledoval zblízka svatého kněze, jak slouží mši svatou. Pomohl mi objevit mé povolání. Dnes stojím na jeho místě... Nedávno jsem ve starém kostele vystoupal po stupních k oltáři, políbil ho, abych sloužil mši svatou. Tu jsem pod nohama ucítil prošlapané místo. Místo, na kterém staletí stojí kněz, když přináší obět' Nejsvětější. Mlčky jsem své nohy vložil přesně na „to místo“, pozvedl zrak ke kříži a pocítil splynutí času. Vstoupil jsem do jedině, věčné Oběti.

Foto: Di Studio - Adobe stock

Kristova léta

Říká se, že Ježíš Kristus zemřel, když mu bylo 33 let. Jak to víme? Kde je to v Bibli napsané?

Ondra, 10 let

Kolik let bylo Ježíšovi, když byl ukřižován, není v Bibli výslovně uvedeno. Jistý zachytý bod poskytuje evangelista Lukáš. Jeho výpověď o Ježíšově stáří se obvykle překládá „když Ježíš začínal působit, bylo mu asi třicet let“ (Lk 3, 23). V minulosti však někteří překládali „Ježíšovi začínalo být téměř 30 let“ a usuzovali, že Ježíš byl pokřtěn v 29 a že veřejné působení začal jako čerstvý třicetník. Jinou oporu lze hledat u evangelisty Jana. Zmínuje totiž troji slavení „židovských Velikonoc“ (svátku Pesach): v souvislosti s jedním Ježíš vyhnal směnárníky z chrámu (Jan 2, 13), krátce před jinými nasýtil zástup lidí u Genezaretského jezera (Jan 6, 4) a při třetím byl ukřižován (Jan 11, 55). Ježíšovo veřejné působení tedy muselo trvat alespoň 2 roky. Navíc mezi první a druhé z těchto slavení Pesachu klade Jan

Ježíšův výrok o polích, která „jsou už bílá ke žnítim“ (Jan 4, 35). Časový údaj „ještě 4 měsíce, a nastanou žně“, který s tímto výrokem spojuje, se zdá naznačovat, že byl pronesen v zimě, patrně v lednu nebo v únoru, neboť žně připadají ve Svaté zemi na duben nebo květen. Mezi prvními a druhými „Velikonocemi“ tedy musela nastat minimálně jedna zima a jedno jaro, a tedy také alespoň jedno další slavení svátku Pesach. Ježíšova veřejná činnost tak musela zahrnovat alespoň čtyři Velikonoce a trvat minimálně 3 roky. (Mohla však trvat i značně déle, pokud „židovské Velikonoce“, které Jan vymešává, byly více než jedny – například svatý Irenej z Lyonu předpokládal, že Ježíšovo veřejné působení mohlo trvat až 10 nebo 12 let.) Nejčastěji však křesťanství autoři usuzují, že Ježíšova veřejná činnost trvala právě 3 roky a že během následujícího, 4. roku byl ukřižován. Sečteme-li tento údaj s 30 lety, které mohly uplynout od Ježíšova narození do začátku jeho veřejné činnosti, dostáváme právě 33 let. Obříze tohoto součtu jsou

však zřejmé: v Lukášově evangeliu se údaj o Ježíšově věku předkládá pouze jako přibližný a není míněn tak, že Ježíšovi v počátcích jeho veřejného působení bylo přesně 30 let, a také údaje sebrané z Janova evangelia pouze naznačují, že Ježíšova veřejná činnost trvala alespoň 3 roky, ale nezaručují, že netrvala déle.

OTEC TOMÁŠ C. MATĚJEC, kněz řádu Premonstrátů

Foto: Alina Zavhorodni

Vrtá ti něco hlavou? Napiš nám to na e-mail: vrtak@tarsicius.cz